

Εὐάν δ' Τάυταν γίγας τοῦ νοῦ καὶ τῆς καρδίας,
χρυσὸς τὸν περιβάλλει τῆς νίκης ὁ μανθίας,
σαπείρινος αἰγάζει τῆς δόξης σύρανος
κι' ἀνίπταται πρὸς τοῦτον ὁ γίγας Γερμανός.

Εἰσοί, βομβεῖ τὸ πλῆθος εὐνόμων πολιτῶν,
εἰδὲ ὅσων Ἄετον,
ποῦ δίχως σὸν Τρικουπῆς ν' ἀρῆθ' πρὸς τὴν βαλβίδα
συνέπηξ' ἑνίαιον καὶ κραταιὸν πατριῶτα.

Μονάχος σύντροφός τοῦ κι' ἀχώριστός τοῦ φίλος
μῆνι πιστός τοῦ σκύλος,
αἰματομῆνης δόξης ἀκοίμητος φρουρός,
ὡς ποῦ κι' αὐτὴν νὰ φάγῃ ἀχόρτατος καιρός.

Ἄλλη φαντασία δυνως ξελαΐδα.

Σήμερα γιορτὴ τῆς Λαύρας... μὴν κοιμάσθε τόσο χαῖνοι,
μαχητῶν προγόνων πλῆθος πρὸ τοῦ Μπάρμπα παραλαίνει,
τοῦ κυρίου Θεοδωρῆ...

μὲ γοργὸν προβαίνουν βῆμα τὰ σερπὰ φαντάσματά των
καὶ τὰς σπάθας των γυμνῶν καὶ συγκρούουν τάρματά των
μ' ἓνα κτύπημα βαρῶ.

Γιὰπ καὶ γκοῦπ, ἀρμάτων κτύποι καὶ πατήματα βαρεῖα,
πλημμυρῆ' ἢ φουτανέλια κι' ἢ φλοκατὰ καὶ τὸ φέισι,
καὶ χρυσὴν προσφέρουν σπάθην εἰς τὸν Βισμαρκ τοῦ Μωρρᾶ,
μὰ τοῦ δίνουν κι' ἓνα πράσσο νὰ τὸ κόψῃ μὲς ὀτὴ μείση.

Ὁ Θεοδωρὸς τὸ πράσσο πεσοκῶβει πέρα πέρα...
ὦ περιδοξὸς ἡμέρα!

Εἰς τὸ κόψιμον τοῦ πράσσου συγκινεῖται καθὲς λίθος,
μπράβο, Μπάρμπα, γεῖά σου, Μπάρμπα, ψηφοφόρων σκουῖται
καὶ τοῦ λίνε μ' ἓνα στόμα: [πλῆθος,
«κόψε μας κανίεν' ἀκόμα.»

Τὸ σπαθὶ τοῦ Θεοδωρᾶ καὶ οὐκ ἐστὶν ἄλλο σὰν καὶ τοῦτο
σ' ἓνα δεύτερο μενοῦτο,
ἢ δὲ Νίκη τὴν ἀσπίδα πρὸς τὸ δόρυ τῆς συγκρούει,
μὰ κλονίεται κι' ἐκείνη τὸν Βισμαρκ ἢ Φρειδερίκον,
ὃ δὲ Πρίγκηψ ὀλοῦξαι ἐντονερίβητος κι' ὀμίνα!...
νὰ ποῦ βῆγῃς ὀτὴν Ἑλλάδα κι' ἄλλος Βισμαρκ σὰν κι' ἑμῖνα.»

Ὅσοι φωνάζουν ὁμοφώνως εἰς τοῦ Λάουμבורγ τὸν Δούκα
φουτανέλιας καὶ σουρτοῦκα...
ὅσοι ὀτὸν Βισμαρκ ὁ καθεὶς
κι' εἰντε, βρεῖ, νὰ μὲς χαθῆς,
ποῦ θαρρεῖ πως εἶσαι κἀτι καὶ μὲς κάνεις τὸν καμπόσο,
ἂν καὶ σὺ τὸν Θεοδωρᾶν δὲν τὸν εὐθάνης μήτε τόσο.

Ἔνας Βισμαρκ εἶναι μόνον, ὁ κύριος Μπάρμπατος δηλαδὴ,
τὸ ποῦλι μὲς, ἢ τζιτζικα, ποῦγει τζιτζικα λαμῶ,
καὶ γεμῶνα καλοκαίρι σὰν τζιτζικα κελιδεῖ
ἐπὶ ὄρμους καὶ μπαλκόνια δίχως νάχη τελεωμῶ.

Κι' ἂν κανένας Αὐτοκράτωρ δὲν τοῦ ἄγριος σπαθὶ
φτοῦ! κι' ἂς πάυ νὰ χαθῆ...
τὴν ἀκούραστον τοῦ γλώσσαν ἔχει ξίφος κοπιτῶν
καὶ μ' ἐκείνη κῶβει ράβει τῶν σχεδίων τὸν σωρῶν.

Γιὰ τῆς φίλης Δημοτῶνας τὸν ἐρίτιμον πολιτὴν
ὑποτρέμου καὶ τὰ χεῖλη βυζαντινὰς κοραξίας,
κι' οἱοὶ λὴν τῆς Φρειδερίκον τοῦ μεγάλου ἱρητῆν
πῶς ὁ γέρονθ' ἀντροπιάσῃ ἀσκητῆς τῆς Κηφισσίας.

Προσφανεῖ τὸν γέρο Βισμαρκ ὁ σκηπτύχους Γερμανός
καὶ λαοὶ ἄσφηροῦν,
προσφανεῖ κι' ὁ Βασιμαδάκης, Αὐτοκράτωρ Συρμανός,
Θεοδωρῆν τὸν σιδηρῶν.

Εἰς φρενὸν συγγὰς ἐξάψαις ἢ πανήγυρις μὲ φέρει
ὅταν βλέπω ποῖος Βισμαρκ καὶ ὅτ' οὐκ ἐκράτος μὲς ἱφάνη...
ἄλλ' ἐνθ' τοῦ Γουλιέλμου τοῦ φιλεῖ ὁ Βισμαρκ χεῖρι
σκίβει κἀτ' ὁ Βασιμαδάκης καὶ φιλεῖ τοῦ Δεληγιάννη.

Τρέχει κόσμος εἰς τὸν Βισμαρκ ἀπὸ τῶν τετραπεράτων,
ἀλλὰ τρέγουν καὶ ὀτὸν Μπάρμπα Συρμαναῖς μὲ τὰ μωρὰ των,
καὶ τοῦ λίνε ἐσώσε, Μπάρμπα, τὰ φτωχὰ μὲς τὰ μωρὰ,
νὰ μὴ πάθου ἱλαρᾶ,
κι' ἀπαντᾷ ὁ πρὸς Μπάρμπατος ἱλαρῶς παρατηρῶν
πῶς θ' ὄσων τὴν Βασιλείαν καὶ τὸ φῶς τοῦ ἱλαρῶν.

Σκουραῖζεται ὁ Βισμαρκ τῶν φλογῶν καὶ τῶν σιδηρῶν
εἰς τὰ δέρματα πανθῆρων,
μὰ κι' ὁ Βισμαρκ τῆς Ἑλλάδος ἀρχινᾷ τὰς ἐπισκοπίσεις
ὀτὰ ταμπάκια τῆς Σῦρας ὡς εἰδητῶνα βυροσδιφῆς,
καὶ πιστῶν κυττάων στίβας λίγ' εἰς ἓναν παπουτοῦθ'
πῶς θ' ἀργάσῃ σὰν ἐκείνη καὶ καμπόσαν τὸ πεσῶ.

Τῆς εὐπλοῦς Γερμανίας ὁ κλεινὸς καρδιοκῶβης
παραιτεῖ τὸν ποῦσοῦλά του κι' ἀναπαύεται μονήρης,
ὃ δὲ μπάρμπα-καπιτάνιος πνιγομῆνας ναυαγῶν
δὲν κουραῖζεται καθόλου σὲ φουρτοῦλας ἐκλογῶν,
ἀλλ' ὑπόσχεται βατότητα τραντακτὰ ὀτὸς Συρμανός
καὶ τῆς Σῦρας ὁ Μπουρλῆδες ξεφρωῖνον «ἀχωνούς.»

Ποῖος Βισμαρκ... παραλαΐσει, τράκαϊς, ἀνθη, περιστέρια,
μὰς καὶ μόντε φιλά ὀτὸ στόμα, μὰς καὶ μόντε φιλά ὀτὰ
τὴ γυναικίς τοῦ φωνάζαν «Θεοδωρῆ νὰ σὲ χαρῶ.» [Χῆρις,
τὶ κορίτσι τὸν φιλῶσαν σὰν τὸ κρῖο τὸ νερῶ.

Μὲ χροῖαν ροδῆς ροδίει μὲς ὀτῶν ρῶδων τοὺς σωρούς,
ἐλυθῆκαν τὰ κορόνια καὶ τῆς ἀμίας Ἀγγυροῦς,
μὲ τὴν Σῦρα τὴν ἀπῶνα γαυριᾷ κι' ἢ κἀτω Σῦρα
κι' ἢ σκιά τοῦ Φερεικῶθ' βουτημῆνι μὲς ὀτὴν φείρα
ὀτὸυ κυρίου Βασιμαδάκη ἐτριγυρῆς ἐν σπουδῇ
τὸν ἀφείριστον νὰ ὄθ.

Ἔσπευσε κι' ἀέργων πλῆθος καὶ τραβῶντας τὰ μαλλιά
τάισι μὲς, τοῦ φωνάζουν, καὶ δὲν βῆραϊκα δουλεῖα,

Ἡ Πατρὶς φοροῦσα κράνος νικηφόρον με πτερὰ
φασκελῶναι τὰ παιδιὰ τῆς δεξιᾶ κι ἀριστερά.

ὁ δὲ Βισμαρκ κοπανίσιας 'στὸ γουβὶ τοῦ Βαφεζαδάκη
λίγο φρέσκο Βορεζαδάκι,
λάβετε, πρὸς τούτους εἶπε, φάγετέ το εὐγνωμόνας,
οὗτος γὰρ ἐστὶν ὁ φρέσκος ὁ χυνόμενος ἀφθάνος.

Ἄλλ' ἐνθ' σοφῶς ἐλάλει τὸ χρυσὸ των τὸ πουλάκι
μὲς 'στὸ στόμα του τὸ λαλῶν
ἴπεσαν ραχάτ-λουκούμια τοῦ γνωστοῦ Σταματελάκη
καὶ λουκουματζήδων ἄλλων,
ὁ δὲ Θεόδωρος τὰ χάβει καὶ μὲ μιά χαψιὰ τὰ τρώγει
κι' ἐνθυμούμενος τὸν Βισμαρκ σεβαρῶς ἰμολογῆι :
εἰς συνάδελφί μου Βισμαρκ δὲν μου λῆς, ἀγαπητέ,
ἴπεσαν ραχάτ-λουκούμια μὲς 'στὸ στόμα σου ποτέ ;»

Καὶ σπετσιέρης Συριανός,
ἀρκετὰ ξερακιανός,
μὲ 'δικό του χρίσι μῦρον
καὶ τὴν κάτω κι' ἄνω Σύρον,
καὶ κυρίου καὶ κυρίας,
θιασώτας τῆς φατρίας.

Κι' ὅπως εἰς τὸ Κορδὸν ἰθακτιῶθη
'πῆγε 'στὴν Σπετσαρία του κι' ἐχρίσθη,
καὶ τότε μυρωθίντες κατὰ κόρον
προσῆλθον μὲ κατάνυξιν χοροὶ
ἀρρένων καὶ θηλιῶν Μυρωσφόρων
κι' ἐμύρωναν τὸν Βισμαρκ Θεοδωρῆ.

Κι' ἐσκέφθησαν Κορδῶναροι καμπόσοι
ἀπὸ τὸ χρίσι' αὐτοῦ ποῦ θὰ τοὺς σώσῃ
νὰ στείλουν καὶ παντοῦ πρὸς τὰλλα μίλη
μηδεμιας φειδόμενοι θυσίας,
καθὼς κι' ὁ Πατριάρχης ἀποστέλλει
πρὸς τὰς αὐτοκεφάλους Ἐκκλησίας.

Κι' ὁ Θεοδωρῆς πηγαίνει 'στὸν ὄντα
καὶ γράφει μιά γραφή γιὰ τὸν Δεσπότη,
κι' ἀμείως ὁ Δεσπότης ἀπαντᾷ :
«Ἐλα νὰ 'βρῆς στρωμένο φαγοπότι.»

Τσομπουσί γιὰ τὸν Βισμαρκ κάνει πρώτης
τῆς Σύρας ὁ γλυκύλαλος Δεσπότης,
ἐν μίση δὲ προποσέων θερμῶν
ἠκούσθη τίτοια λόγια νὰ προσφέρῃ :
ἐπάκουσον, ὦ Κύριε, κι' ἡμῶν
κι' ἀγίασον τὸ μῦρον τοῦ Σπετσιέρη.

«Καὶ φάρμακον σωτήριον ἄς γίνη
μαλακιῶν καὶ βλακειῶν καὶ νόσων,
καὶ σιδηροῦς ὁ Θεόδωρος νὰ μείνη
πρὸς αἶγος καὶ τοῦ Βισμαρκ καὶ τῶν Πρώσων
καὶ δόξαν τοῦ λαοῦ σου καὶ τιμὴν...
κοντὸς φαλμός... τρῖς γίνοντο κι' ἁμῶν.»

Χαίρε μύρον, χείρε χρίσμα,
ψάλλει κάθε Κορδονάτος,
Έσκασε μί τόσο πείσμα
κι' ό πολύς Μκυρογορδάτος.

"Έσκασε κι' ό Σαλταμπάσης,
Έσκασε κι' αυτός ό Σιάσσης,
κι' άλλοι προλόγους γερσί,
πού δέν βρήκανε άραάα
νέμπουν μίσα 'σ'ήν τετραδάα
τού κυρίου Θεωδωρή.

Μίς 'σ'όν ένδοξον άγώνα
τί σκασίλα και τί λύπη!...
βλέπουν τόν χρυσόν Νυμφώνα
όμως ένδομα τούς λείπει
νά καθίσουν εις αυτόν
και θρηνούσι μί κοπετόν.

Σήμερα Λαζάρου σγόλη
και τά βάζια πίνουν όλοι,
και τής λύρας αι χορδαί
ένκνουνόν τόν Θεωδωράκη:
είρθε Λάζαρι περιδέρ
γιά νά λείψή τ'ο σάρακι,
νι ποτίσιμα, νι σκαλίσιμα,
σ'ό μ'ε σώσεις κι' άπολείς με.»

Τρίτη φαντασία είδος βουρλοισία.

"Ηλεκτρική 'ρωλόγι μεσάνυκτα σημαίνει,
δέν σείνει' ένα φύλλο 'σ'ό φύσημα τής αύρας,
και ρήτορες καμπόσοι κοιμούνται κουρασμένοι
άφου ξεσβερκωθήκαν μί τήν γιορτή τής Λαύρας.

'Ο Φασουλής μονάχος εκ τών πατριωτών
στεφάνους τρείς κρατών
σφικτά σφικτά δεμένους μί σπάγους και κορδόνια,
'σ'ουό Πανεπιστημιού τάγάματα προβαίνει
γιά νά τά στεφανώση καθός κι' εις άλλα χρόνια,
κι' άκίνητος μπαστάκος ένόπλιον των μένει.

Θαρρεί τούς άπεργούντας πώς βλέπει φοιτητάς
κι' άκούεται μακρόθεν βοή και σαματάς.
Φαντάζεται μί τρέμον πός πρόσωπ' άντικρύζει
ρητόρων τραγικά,
κι' όπέρ τήν κεραλήν του φλογώδης λαμπυρίζει
ό κόσμος τής Ρομά.

'Εμπρός του παρελαίνει στρατός φοιτητριών
και πρό τών αγαλμάτων χερσεί τών τριών,
κι' αυτός θαρρεί πός είναι ψευδής δαιμόνων πλάνη
και τόν σταυρό του κάνει.

'Στόν Κοραή σμόνι μί τρίγας άρθεμίνας
και πύρινη ματιά,

κι' έκείνος μί τήν μύτη τής πέτρινης του πίνας
τού δίνει μιά ματιά.

Θαρρεί πώς άπ' όπισω τόν κουνηγούν κορίτσα
κι' εμπρός 'σ'όν Πικτιάρχη τόν τράχηλον του κλίβου,
άλλά κι' αυτός σκάνει 'φλάα τήν πατερίτσα
και δίχως γρη νά βγάλη τόν άφάλο τού λίνου.

Κι' ένφ' γερκίς τής τρώει χωρίς τά χωρατά
τόν σπρώχνει πρός τόν Ρήγαν άκάθικτος όρμή,
άλλ' όμως ποίον θαύμα!... έμβρόντητος κυττά
τού Μπαρμπά τ'ο κεράλι 'σ'ουό Ρήγα τ'ο κορμί,
κι' είξισαται και χάσκει μί πηχναίον στόμα
πώς Θεώωρος και Ρήγας 'γενήκαν ένα σώμα.

Κι' άφου μί φρίκη είδε τοιαύτα θαυμαστά
πέϊός ό κακομοίρης 'σ'όν Πειραιά κατίθη,
και 'σ'όν Καρζίσκακη στήλόνεται 'μπροστά
και τόν άποκαλύπτει και τίτσιμα ρητορείσι.

'Ω στρατηγή τής Ρούμελης κι' υίό τής Καλογριας,
είδ' τής σήμερον φυλής τ'ο σκαλιώδες κριάς,
είδ' τόν Βίσμαρκ Θεωδωρήν, είδ' τούς Κορδονάτους,
είδ' και τόν Χαρίλαον, σωστόν Καθούρ τού κράτους,
πούκανε τ'ο Ρωμαιοί να τρήχη σάν καθούρι,
και σί κλουβί κατάκλειστο νά τρώη καναθούρι.

'Είό κι' ήμών τών ταπεινών τάμειρτητα παθήματα
κι' είπ' 'σ'ουό Βίσμαρκ και Καθούρ τ'α ψηφοφά θύματα:
« Μιγάτως σας ευχαριστώ κι' ευγνώμων θαμαι πάντα
'σ'ουός νιούς άπογόνους μου γι' αυτόν τόν άνδρίαντα.
Τό νά σκεφθίτε άγαλμα και ό' ήμ'ε νά κάνετε
παραπολύ συμβολικόν και πρακτικόν τ'ο 'βρίσκει,
γιατί σάν μ' άντικρύζετε ποτι δέν θά ξεγάνετε
πώς ή κοιλιά σας πίνωται νά παίξη Καρζίσκο.»

Και καμπούσις ποικιλίας, μ' άλλους λόγους άγγελίας.

'Ο Γζάννης 'Αιδονόπουλος σαλπείς γελαστός:
«είλατε και σας έφαρα τ'α καλοκαρινά,»
και τρήχει κόσμος άγνωστος και πάμπολυ γνωστός
'σ'όν ράπτην τόν πανήμνητον νά 'ξη τ'α φετινά.
Κύρ Γζάννη, κόψε και γιά μ'ε, κύρ Γζάννη και γιά μ'ένα,
κι' ή φερωταίς φαλλίσις του δουλιώνον όλοίνα,
και νά κοστούμιμα κι' όμορροιαίς και λιθεντή περίσιμα,
πού τύρα νάχουν μπρος σ' αυτά και Λόντρας και Παρί-
[σικ.

Θαυμαστόν Ζυθοκόλειον έν τ'η Κωνσταντινουπόλει
τού Κλεάνθου Δημοπούλου, πού τ'ο ξέρουν όλοι κι' όλοι.
'Αφθονία προϊόντων έκλεκτών 'Ανατολής
και μ'εξίδες Έκουσμίνοι, πού ντυνιζαί τόν νού του χάνει,
και μιά μύτρα πούναι τρέλλα και καθίνας ντερτιλιής
μ' ένα όθ'ο ποτήριμα μόνο τού διαβόλου κείρι κάνει.
Κι' ή διούθουσι; θά π'η... νά λοιπόν μί μιά πιανά...
Πέραν, όρμος τ'ο Βατέρου, άριθμός δικαστηριά.